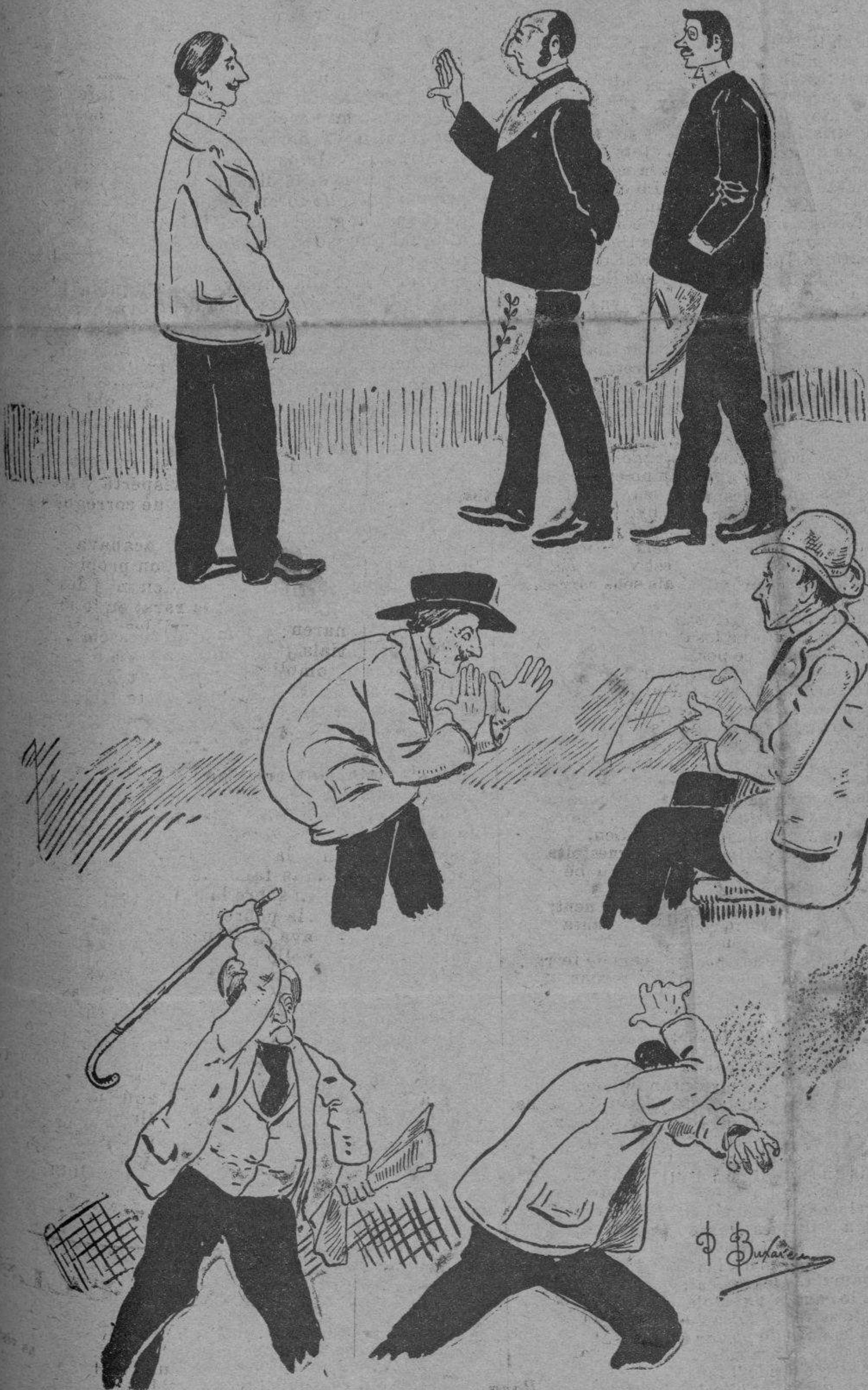

SETMANARI HUMORÍSTICH, POPULAR Y CATALÁ DE BONA MENA
 DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH
 SORTIRÀ CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demés llocs de venda de periódichs
 Encàrrechs y correspondencia: Carrer de Barbará, n.º 16 bis, entressol porta 1.ª
 Número solt, 5 cèntims. - Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu, per *Set Ciències*. - A enterrarlo, (poesia) per *Nen Llam*. - Un somni, per *Quim*. - Los ulls, (poesia) per *J. Alcoverro*. - Ser-
 mó de Quaresma, per *T. Clá y Catalá*. - Cançó del sabater, (poesia) per *N. Oller*. - Flors del Pirineu, (poesia) per *A. N. T.* - Graciosos, per *Mustafá Xiu-*
lets de Fustablanca. - Un consell á Roca y Ruch, per *J. Paloma J.* - Cantars, A la vora del foch, Epigramas Cantars y cosas que no son epigramas ni
 cantars. - Telegramas. - Trenca-carbassas. - Correspondencia.

LA SENYAL D' AUXILI

Quan va ferse francmasó,
 van dirli á n' en Pau Sistachs:
 —Sempre que vulguis auxili
 fes la sagrada senyal.

En Pau está sense un céntim;
 veu á un home y diu—Macatxo!
 aquest deu ser un germà. . .,
 faig senyal y 'm darà quartos.

L' altre, (que no era masó)
 creyent que l' hi fa ganyotas,
 me l' hi clava una pallissa
 que 'l dexa com una coca.

F. C. O.

DE TOT ARRÉU

ARIS lliure-pensadors compareguéren a declarar davant de un jutje, per diferents delictes contra la religió Catòlica.

Preguntá 'l jutje a un: —¿Es cert que heveu renegat contra Deu?

—Lo reo: Sí senyor, pero estava borratxo.

—Lo jutje dirigintse a un altre: ¿Es cert que al passar lo Santm Viátich heveu insultat al sacerdot que 'l portava?

—Lo reo: Sí senyor, pero estava borratxo.

—Lo jutje a un tercer: ¿Es cert que heveu escandalisat al passar la professó de Còrpus?

—Lo reo: Sí senyor, pero estava borratxo.

—Lo jutje: Prou, ja está vist; aquests enemichs de la religió son uns valents..... borratxos.

Les regions que existeixen en lo mon y 's troben encara sens explorar, segons datos presentats al Congrés de Geografia de Londres, per Logan Goble son les següents:

A l' Africa	10 500,000 km. quadrats.
Regions antártiques.	8.000,000 »
Regions ártiques.	5.000,000 »
A la Australia.	3.620,000 »
A la América del Nort.	2.410,000 »
A la América del Sur.	800,000 »
En diferents isles.	800,000 »
En Asia..	400,000 »

De aquesta estadística 's deduïx, que encare passarà molt temps, fins que 's haja descobert tot lo mon que havítém.

Ha mort lo P. D. Miquel Uria, salessiá, anomenat l' Apóstol dels leprosos a Colòmbia, ahon estava consagrat enterament a la assisténcia d' aquests desgraciats. Setrobava a Turin descansant dels seus heroychs treballs y procurant refert sa salut pera retornar al punt ahon exercia sa caritativa tasca. No tenia mes que 46 anys.

¡A veure si algun de aquests redactors de periódichs que injurien y calumnian a les Ordes relligioses motejantles de inútils y perjudicials, s' oferirà pera anar a cuydar a éxos leprosos, pels qui ha sacrificat sa vida lo virtuós P. Uria.

Per més que sembli mentida, encara existexen esperitistas.

No fa molts días cridava la atenció una senyora endolada que passava tot lo dia prop de un dels estanys del Retiro, de Madrid, donant pa y besucuyts a un cisne y parlant ab éll.

Donchs be, s' ha averiguat—y no es qüento— que la tal senyora, ha sigut convensuda per un esperitista, de que aquell cisne es un fill seu, mort ja fa anys.

¡Ja es ben cert alló de que n' hi ha que no creuen ab Deu y en cambi creuen ab bruxes!

Segons diu *El Oriente Seráfico*, s' ha fet frare franciscá Mr. Charles Rubinsan, redactor en quefe del *North American Review*, dels Estats-Units. Es home de molt talent y molt instruhit, tant, que 's creya hauria sigut nombrat secretari assistent, ó sia subsecretari d' Estat.

Y després vindrá en *Calsas* fent creure als seus babaus, que 'ls frares son gent ignorant y de poca válua ¡Ah, trapella!

Ha visitat nostra redacció *El Progreso*, semanario republicano, de Játiva. Agraphim la visita y ab molt gust establirém lo cambi que 'ns demana.

La «Academia de la Verge de Montserrat y Sant Lluís Gonçaga» celebrá en los días 16, 17 y 18 del corrent, escullides fncions dramátiques, essent molt aplaudit l' estreno del drama «Lo Llenyatayre» original del doctor D. Joseph Ildefons Gatell.

Dites funcions acabaren ab la comedia «Sebas al cap», y 'ls monólechs «De Pela-galls a Barcelona» y «La venganza de Roldán». Aquest últim, molt ben interpretat pel senyor Durany, meresqué molts aplaudiments, no sols per son efecte dra-

mátich, sino també per lo fi moral que enclou son argument.

En la impremta y litografia de J. Jutglar, acaba d' estamparse un *Cant de Quaresma*, titolat *Perdó* ab lletra de mossen Cinto Verdagner y música del distingit compositor, mestre Amadeu Vives. Tant la una com l' altre son notables y de bon sabor relligiós; de modo que atés lo preu a que 's ven de deu céntims fulla, y una pesseta dotzena, no n' haurá tothom qui 'n voldrá.

Felicitem al autor agraphintli l' exemplar que ha tingut la delicadesa d' enviarnos.

SET CIENCIAS.

A ENTERRARLO...

Ab confusa multitut y axordant ab roncas veus avansavan mils y mils d' homes boigs del cap als peus. Se n' van a uns Camps Eliseos que a n' als ximplés son overts en busca de diversions de la gatzara y de 'ls plahers. Allá van amant gran gresca a trencar la lley de Deu allá van aquells que pensan que han de riure eternament. La entrada prou es bonica pera engrescar mes la gent, per xó s' hi tiran de cap en especial lo jovent; hi ha un lleterero que de lluny de desde molt lluny se veu, lo qual los engresca en gran y 'ls fa perdre a tots lo seny puix lo Rey de la mentida, lo ilustríssim llucifé los dexa ab gran traydoria ben enganyats y contents. Diu lo tan famós lleterero: breu GOSAR, ETERN torment pro aterantats sols llegexen alló de *gostar etern*. Fa centinella a la porta un que molt alegre 'ls reb al qual, dos molt llargas banyas li foradan lo *borret*. Cada colla d' un pendó ab son programa ben vert lo primer es del *Diluvi* que 'l porta un pinxo molt lleig es lo de la *Salvadora* que segons diu no creu res; res mes s' enten, que fer *quartos*, y entretant minyons gosém lo del *Camama de 'n Calsas* es lo que segueix després; detrás d' aquest vé *La Esquella* que fa segni als seus *borrechs*. Venen los *Dominicals* de negre bilis replens ab tots los del lliure pienso (ó que pensan ab los peus) cantant un himne bucólich y renegant d' alló mes atipantse de costellas y alsant lo colse ab excés. ¡A enterrarlo, apa minyons! un cap de colla digné, a enterrarlo, tots contestan, l' any vinent ja hi tornarém y 'ls que diuen a tot hora no voler amo ni Deu, esclaus del vil Carnestoltas després de ximplejar bé ab baxesas y rucadas com qui no té enteniment; avuy que l' iglesia santa demana reculliment recordant que com de terra que som, en pols tornarém; avuy que un sagrat precepte que menjem carn nos prohibeix, avuy donchs fca gran tabola vinga carn, ó carn y peix. ¡Atipenvos! fora midas que ja vindrán los gemechs; lo riure, diu que va a estonas, vostre goig no será etern. Lo menjar es cosa facil lo pahir, ja costa mes. lo banyut ab sa forquilla ja hos enfilará pel dret Enterrén al *vostre pare* com fills que son dignes d' éll y plor ulo nit y día ab llagrimas de ayguardent. La nostra colla mes *mansa* que va per lo camí estret sofreix ara vostres burlas molt contenta, alegrement. després lo camí s' axampla y se 'ns tornarà un *Eden* y ab pchs anys de *portar llana* gosarém per sempre més Aquells altres desde 'l fons del infern, guaytant al cel dirán ¡mira 'ls que 'ns rifavam

dihentlos ximplés, ruchs, beneyts! ara 's riuen de nosaltres puix son gosar será etern mentres nosaltres ¡oh rabia! hem de sofrir eternament. Es cert que 'l riure va a estonas apa noys aprofiteuho enterren al Carnestoltas ara hi sou, rieu, rieu. Teniu la vista entelada mes la mort ja hos treurá 'l tel.

NEN LLAM

UN SOMNI

«Entreu, la porta está oberta lo goig canta a tota veu.»

OBRE Rosalia! pagant tristíssim tribut a la mes dolorosa de las contribucions mes que despedirse 's pot dir que li havian arrencat de sos brassos al fill del seu cor.

La patria exigia aquest sacrifici, terrible per cert, quan viuda y desamparada contava ab aquell fill com a principal medi pera sosteniment d' ella y dels cinch altres que encara li quedaren.

Era una nit de carnaval y retuda per la fatiga, aclaparada pel dolor y cansada de plorar com cada nit, havia, mes que adormitse, caygut en un verdader ensopiment.

¡Quin somni, ó mes ben dit, quin martiri! Vegé un hospital de sanch ple de ferits, joves tots y plens de vida dias avans, sentia los innumerables ¡ays! de dolor que sortian de mil assedegadas y febrosencas bocas; a un infelis li tallavan una cama, al altre un bras, las bonas Germanetas de la caritat no sabian com acudir a socorre a tants desgraciats: un xich apartat dels demés, un sacerdot recullia 'ls derrers sospirs d' un pobre cabot, mentres un valeros comandant d' artilleria voltat de companys seus finava també; «*moro gustós per ma patria!*» foren sas darreras paraulas, quedant sa ma gelada entre las de sou coronel, que al igual que sos companys de cos, amargament plorava.

Nostra Rosalia mirava esporuguida las caras de tots los ferits, temerosa de trovarhi entre ells al fill del seu cor; ¡quant y quant doll! ¡quantas llagrimas plorarán vostres mares al veure tants desgraciats, pensava! ¡oh! aquesta patria! com vos ho deu agraphir; quina part deu pendre en vostres martiris...

De prompte llessa un crit terrible, estrident y descompost que despertá y feu alsar plens d' espant a sos fillets, que corregueren al entorn de son llit.

¡Pobre Rosalia! acabava de veure entrar en aquell hospital a son propi fill, conduhit en una camilla, ple de sanch mitj destrossat per una granada. Mes, cosa rara; en lo mateix moment ressonaren també, terribles blasfemias, riallotas bestials y uns crits descompassats que la axordaren y ompliren de pena; y com si diguessen a la part de fora del hospital se sentia un avalot espantós y 'ls acords d' una música que res tenia de trista.

Despertá sobressaltada de tan terrible somni y al veurers voltada de sos fillets esporuguits y plorosos, procurá calmarlos.

Mentrestant una gran munió de máscaras rialleras y movent gran gresca y bullici *assaltava* (com la gent elegant diuhent) la habitació de una de las familias que vivia al pis principal de la casa; sobre la miserable botigueta de plats y ollas que la pobre Rosalia havitava. En aquell moment tocava la orquesta previnguda pel ball, una ayrosa polka.

Mitj borratxos passavan pel carrer tres indecents mascarots llessant sas bocas horribles blasfemias y cridant ¡Visca Cuba lliure! Anavan disfressats de *Diluvi*, d' *Esquella de la Torratca* y de *Campana de Gracia*.

Blasfemias, música y alegre avalot de máscaras que despertaren a aquella pobre mare fentli compendre que molt lluny de estar a Cuba, se trobava a Espanya; ¡la Patria! per la qual donan sa vida 'ls valents soldats y un d' ells lo mes prenat de sos fills.

QUIM.

LOS ULLS...

—Los ulls .... ¿no 'ls has vist? donchs t' has perdut bó.—
Axís l' altre día va dirme un minyó.
—Petits com aquests no 'n corren en lloch;

diu que martiritzan,
figurat com son
y fins de vegades
son pitjor que foch.
—Deuhen semblá estrelles.
—No falta per 'xó
qui per ells molt peni
y digui á tothom
qu' estrelles cren veure.
—Y ¿que presum molt
aqueixa nineta
que té tal tresor?
—No creguis tal cosa,
no diguis aixó.
Sempre té 'ls ulls baixos
y no 'ls alsa enloch
Es molt recatada;
d' un vel ne té poch
y dos vels, s' hi posa
per cobrils millor.
Com es molt virtuosa
y veu ab dolor
que uns ulls axís, causan
no més desconsols,
de patir cansada
arrancársels vol
—Y tu (li contesto)
que impedirho pots,
¿voldrás que una noya
que t' estimas molt
com feu Santa Llúcia,
s' arrenqui un tresor?
—Ay Noy ¿com t' enfilas?
respongné calmós,
no hi ha que enfadarshi
per uns ulls... de poll

J. ALCOVERRO.

Imitant á *La Campana* també tenim de dedicar
(á qui 'l necesiti) algún

SERMÓ DE QUARESMA

Germáns... de treball:

o prou voldria tenir l' autoritat
y prestigi del director de *La
Campana de Gràcia*, y encara
més, poguer viure en aquell
primer pis tan bonich del car-
rer de Caspe, en que ell viu, y
ben assegut en sa butaca y re-
vestit ab aquella camisa ver-
mella á la Garibaldina, que do-
na tan de caràcter, parlarvos com ho fa en lo de-
rrier número de la *Campana* sobre la necessitat
que hi ha d' unir-se tots los republicans y aprendre
de modos, per no caure en la flaca d' insultarse
sempre que 's reunexen, sobre tot si hi ha lo ciu-
tadà Rubau y Donadeu ab sa crossa, com acaba
de succehir en la gran Assamblea de Madrid.

Posat en tan bonas condicions, també os par-
laria de una altra gran necessitat que 's veu; y es
la de que no os escolteu als capellans, sobre tot
en aqueix temps de Quaresma, puix si os los arri-
vessen á creure, aviat se trencarian los batalls de
La Campana y de *La Esquella* y ab'en López,
haurian de plegar lo ram, ab gran perjudici de las
nostras butxacas y de la causa sacrosanta que de-
fensem fa tants anys ab aplauso de tots los ma-
sons y de tota la gent de taberna y fins dels po-
bres dels presidis, que tots son partidaris nostres
y no dels capellans, que ara mateix no tenen qui
'ls escolti sino rics y gent de sa casa.

Pro com que jo no visch en aquell primer pis,
ni porto aquella camisa vermella, que fa federal,
encara que s' usi levita, haig de predicarvos al re-
vés y dirvos que os escolten als capellans, que no
os farán pagar res de sertirlos y no hi perdreu res
de saber lo que ells ensenyen, com res hi va per-
dre darrera d' ells lo temps que va ser escolá y se-
minarista, lo avuy tan celebrat director de *La
Campana de Gràcia*.

Ja veyeu que no faig embuts, per més que 'n
P. K. de segur que 'm tindrà per *hojalatero*, vulgo
llaner, y que os parlo clar y catalá de bonas á
primeras. ¿Qué hi volem fer? Es lo meu genit, que
no sempre á tothom agrada.

Anem, donchs, al cas, germáns. Som á la Qua-
resma. si no ment lo pronóstich, y os haig de fer
memoria de que es temps de confessar. ¿Que n' hi
ha algún que arrufa 'l nas? Si acás que s' acosti.
Ja he dit que jo haig de predicar al revés d' en
P. K.: ell que no, jo que sí... A confessar!

Que t' atura? que 'ls ilustrats no hi van?
Suposo que vols dir los ilustrats de *La Campa-
na La Tomasa* y *La Esquella* y demés de la co-
lla. Donchs, t' erras. Ells també 's confessan. S'
han confessat, se confessan y 's confessarán.
Veyemho.

Quan vas á l' iglesia ¿que no has vist may al
pen dels confessoraris, uns joves que ab un ge-

noll no més á terra, s' aguantan fent equilibris,
mirant si 'ls veuen, si 'ls miran, si 'ls guaytan;
jugant ab la gorra ó ab lo barret que á las mans
tenen y no saben hont dexarlo; rihent ab una
rialleta més de ximple que d' ignocent; fent lo se-
rio, quan la sogra los renya, ab signos y reflantse
'l vigoti per dissimular sa ignorancia religiosa?
Los has vist? Si? Donchs, no ho digas á ningú:
son los ilustrats de *La Esquella* que 's van á confes-
sar pera casarse. Y creu que patexen mes que tu
quan hi vas. Pobrets! No saben lo que 'ls passa.
Se troban en un mon nou. Veuen un capellá din-
tre una *barraqueta* (com me deya un dia un d'
aquells), y no saben que li han de dir, ni lo que
ell los dirá. Temen que se 'ls conexas que no son
de la casa y tremolan pensant que ab axó se 'ls po-
dría esguerrar lo casori. Per axó veurás que tan
punt s' han confessat están tan contents. Ballarian
ab un peu si no fossin á la iglesia.

Dirás que aixó no es confessar los pecats, que es
de lo que parlávam. Es veritat pero, no he acabat.
Si 'ls vols sentir á confessar los pecats, vina y jo
t' ho faré sentir.

Veus: tú tems d' anar á confessarlos en secret,
y ells no temen de confessarlos en públich. ¿No
ho creus?

Vina á la taberna, al café ó al cassino, y allá
sentirás dos ó tres cops cada mes (perque ells se
confessan sovint) la seva confessió general.

Tot lo que han fet, tot lo que han dit, tot lo que
han pensat, per lleig y deshonorós que sia, tot ho
esplican en alta veu, devant de tothom, sense ca-
llarse res, d' un cap al altre. Y ho esplican á ho-
mes com ells y sense necessitat y sense por de que
'ls descobreixin. Y fan burla dels que confessan lo
que fan, lo que diuen y lo que pensan de mal,
á un capellá que 'ls escolta en secret, que 'ls
aconcella y que 'ls posa en camí de ser homes
dignes de tal nom, y sortir de la categoria de des-
cendents del *mico*, dignitat ab que s' honran los
ilustrats de qui parlém, sense saber que s' hon-
ran de ser fills del dimoni, puix lo dimoni, com
va descobrir aquell gran sabi S. Agusti, es lo *mi-
co* de Deu, y Nostre Senyor ha dit que 'ls pecadors
tenen per pare al dimoni, que com veyeu es lo
mico.

(No será per demés que 'ls dexebles del Odon de
Mal s' apuntin aquesta nota pera ilustrar la ex-
plicació de son catedràtich sobre 'ls orogens del
home puix de segur que l' Odon no va trobar
aqueix dato en cap dels llibres que va copiar pera
compondre la seva célebre obra de drapayre.)

Però he dit que no solsament se confessan sino
que 's confesarán, y ara dich mes: se confessarán
ab un capellá, y dich mes: encara li darán gra-
cias.

¿Qué no 'ls heu vist malalts? Pobrets ¡son mes
mansos que un anyell! Quan los diuen que 'l
senyor Rector los anirà á veure, es clar que pen-
san: ¡mallo! ¡ja tinch aygua á mitja cama!—pero
la resposta es:—¡bueno! ¡que vingui sempre que
tingui gust!—Y 's confessan y combregan y 'ls
sab greu haver esperat tant á fer las amistats ab
Deu...

Y alguns no esperan morir: esperan sols una
ocasió favorable, que ningú se 'n enteri....

Servexi d' exemple lo cas d' aquell barber de....
No, no diguem lo poble: pero consti que es histó-
rich.

Era 'l tal barber un campanero acérrim, gran
propagandista de la *Campana*, únich setmanari
popular que allavors sortia. Los capellans, las
monjas, los frares, tot ho feya anar á norri ab sa
llengua enverinada.

Cap missió feya fruyt al poble, puix tot lo que
'l predicador feya á la trona, ell ho desfeya á la
barberia. Y 'ls parroquians ¡reyan! Y tothom se-
guia la beta y ningú volia caure á las estisoras
del barber, ningú s' atrevia anar á sermó y molt
menos á confessar.

Així ho explicava lo pobre senyor Rector á un
predicador de Quaresma. Lo predicador diu—feu-
lo venir á afeytarme.—Lo Rector respont:—No
vindrà pas, ja se la tem; y envia 'l mosso.

Lo predicador s' enginyá y á una hora que 'l
mosso era fora, envia á buscar al barber á tota
pressa, puix estava de marxa.

Lo barber caygué en lo parany y entrá al quar-
to del predicador.

—¿L' haig de afeytar?—diu tot somrihent y es-
tinent lo tobolló sobre 'l pit del Predicador que
ja seya. Aqueix diu:—sí; pero esperenvos, que
primer jo vull afeitarvos á vos: agenolleuvos y
confesseus desseguida!

Y... ¿Qué dirias que va fer aquell ilustrat cam-
panayre? Donchs, s' agenollá y 's confessá ab
grans mostrás d' arrepeniment y ab llágrimas.
¡Pobret! ¡diu que no esperava sino una ocasió
semblant pera dexar sa mala vida!

Y ¿per aquests deixarán molts de cumplir ses
obligacions cristianas?

T. CLÀ Y CATALÀ

CANÇÓ DEL SABATÉR

Sabatér jo 'n soch de' ofici
y m' en diuen remendon
tot cantant jo 'n passo 'ls días
posant solas y talons
sóch porté d' una escaleta
que hi habitan molts senyors
y está clar, tota la feyna
de calsat, 'ls hi faig jó.

Tot cantant faig las sabatas
mes bonicas, de xarol
per petits, y á las senyoras
'ls hi faig de peu bufó.

Tothom ab mi vol calsarse
donchs mol bé servexo jó
no faig com altres, que posan
per cuyros, sempre cartrons.

So barato y economic,
no so mica regató.
Los diumenges no treballo
y vaig á missa majó.

Los dilluns ja de molt d' hora
ne treballo molt y molt;
no faig festa, com molts altres,
puix no so mica mandró.

Tots los noys y las noyetas
á n' á mi m' estiman molt
lo tira-peu no 'ls ensenyo
no m' agrada fer soroll.

Sabatér jo 'n soch d' ofici
de molt bona condició
y cantant jo 'm passo 'ls días
posant solas y talons.

N. OLLER.

FLORS DEL PIRYNEU

Del Piryneu, vers les nevades crestes,
entre penyals de gel y entre conjestes,
obre son calser manyagueta flor;
en son bressol de fada llemosina
tremet de fret, hi mor sa mare nina
á les ires del eure esglayador.

Com llágrima de dol, del cel despresa,
no rumbeja colors, ni gentilesa,
no goreix en son sí, flayres ni mel;
posada entre 'l rocam sempre tremola,
al fons d' un jas de neu, perduda y sola,
enlayrant sa front pura en vers lo cel.

No té dolces companyes per sas penes,
no té aubades de llum, ni nits serenes,
no té en sa llarga nit, ni un raig de sol,
ni un aucell que li cante una posada,
ni un amor, que li fasse una besada
ni un papalló, que vole á son estól.

Sempre escoltant la veu de les torberes
tempestes y sotrachs y planys de feres
trista s' veu, desfullant d' anyorament;
y al caurer la neu nova 'l cap inclina
apar la trista de Cadi regina,
á qui fou tomba, son palau d' argent.

Quants cops l' ha somniat ma folla testa
al trontollars mon cor en sa tempesta
aquella flor, que 's mor en llit de neu;
jo també, de mon pit entre la cendra,
á mitj morir, hi guardo una flor tendra,
bremballa d' un amor del Piryneu.

A. N. T.

GRACIOSOS

'hi han y ab una abundancia que es-
panta; y la cosa 's compront perfecta-
ment, tractanse d' una professió pera
la qual no 's necessitan estudis de cap
mena, ni llibres de text, ni anys de
practica ni titols académichs, sempre
costosos; res d' axó; basta proposarse
serho y de senzill ciutadá queda qualsevol conver-
tit en ciutadá «Gracios.»

¿Qui es, que no coneix á Don Camilo? ¿han vist
un home de mes gracia que aqueix? fins si mal no
recordo es fill de Gracia y precis es confessar que
la figura l' acompanya; axo sí, de tranquils com
ell no n' hi vist gayres; fa deu anys que 's va ca-
sar ab una senyora que cor que vols, cor que de-
sitjas; grassa, rodoneta com una poma y com no
tenen fills, ni mals de caps de cap mena, tan tost
Don Camilo diu qualsevol ximpleria ja ensenya
ella 'ls empedrats de la boca y clach, clach, clach,
clach fa una riallassa com aquell qui diu á jornal.

La especialitat de Don Camilo, es doná sustos á
tothom; aixis es que al seu costat no hi ha ningú
tranquil.

Un diumenge á la tarde, estava de visita á casa
un seu amich d' infancia, xacolaté, que té un *hu-
rro* á tota mena d' armas, hi havia de tertulia la
familia de l' adrogué de la cantonada, 'l sastre del
pis de sobre, la seva senyora y una cunyada, cinch
ó sis criaturas que jugavan y set ó vuit vehins

mes de la escala que com cada festa 's passaven la tarda plegats y mentre 'ls senyors jugavan el solo ó á la manilla, ellas feyan com vulgarment se diu, petá la claca.

De prompte va sentirse al replá de la escala una terrible detonació que va omplir de espant á tota aquella pacífica tertulia, y en mitj de 'ls xiscles desmayats y crits dels grans, y amarch plorar de las criaturas, va sortir al balcó mort de por, demanant socorro, lo pobre senyó Matias, (l'amo de la habitació), completament convensut de que 's tractava d' una bomba de ca 'l ampla.

Precisament feya tres ó quatre dias havia rebut un anonim firmat per un *anarquista*, en lo qual li deyan que li volian volar la casa.

Lo primer municipal que va arribar, inspeccioná la escala y va declarar que 's tractava d' un petardo de per riure, y quan tothom va estar ab calma, Don Camilo va declarar-se autor de la carta y del atentat.

¡Quina gracia! ¿eh? donchs si senyors á última hora tothom reya de la felis occurrència de Don Camilo, que veyent ja gastat tot lo seu repertori de gracias, com per exemple fer veure que 's desmayaba, acostarse pel carré de puntetas, detrás dels amichs y cridá u, figurá ab tinta una esquerda en un mirall, enviá citacions del jutjat, etc., etc., s' havia inventat aquella broma pera poguer recobrar la fama de graciós.

Quan dinan en companyia de don Simón, per mica d' escrupol que tinguin ja poden dir que s' han ben divertit perquè es un especialista, com aquell qui diu, de *broma groga*, qu' es una de las especies del genero graciós.

Dificil seria netament estampar l' immens repertori que en aquesta escala podria recordarlos de nostre Don Simón, porque no hi ha ningú que 'l conega, que no 'n tinga una ó altre pera contar.

Pero si be molts no li troban gracia, en cambi no dexa de tenir la seva camarilla d' admiradors, que han arribat fins á acceptarli un dinar en que 's servi la escudella en un *dellonsas de nit*, y donant als demés menjars, les formes mes semblants possibles á lo que 's considera mes asquerós y repugnant, y quan solsament ho contan, hi esclafexen unas riallassas que 's senten d' una hora lluny, enlayrant per suposat al especialista de tals bromas, á la consideració de primer graciós del mon.

Graciosos de fardell podem anomenar als que pera serho 's posan la capa 'l revés, y un sombrero abonyegat, arrencant axi las riallas que sa falta de gracia natural los hi negaria.

Graciosos payassos qu' esterrufan lo nas, giran 'ls ulls en blanch, fan lo coix, lo geperut y 'l nano, no faltant talents en aquesta especie que imitan ab verdadera perfecció los cants dels aucells, lo udolar de las feras, lladrar del gossos, etc., etc., fins al infinit mes bestial. La major part d' aquests solen fer ab una sublimitat incomparable 'l burro.

Graciós hi ha consagrat á riurers sempre d' aquells ab qui parlan, fingint interessarse per lo que tant se li 'n dona per exemple, ó fent preguntas extemporáneas y extranyas pera fer riure als demés, de 'l pobre predestinat al sacrifici, per sas estupidas bromas.

Aquest es lo tipo mes sense substancia y fins repugnant, puix cubreix sa falta de ingeni y de talent que 'l farian aparexe tan burro com es, burlantse ab verdader descaro de personas que tenen algun defecte fisich, de modesta posició social ó faltades de talent ó d' altres (y son los mes) que coneixen la *flaca* del graciós, li perdonan sa falta de ingeni en gracia al parell de orellassas que li venhen; ó per últim motejant y rientse sens toni só á espatllas de 'ls que podrian respondre á sas *graciosas* gracias, estampantli 'ls quatre dits á la cara.

Lo cultivador mes constant d' aquesta escola que jo hi conegut, á mes de no haver despuntat mes que pera saber gastar los diners y reputació guanyats per son pare, es.... una verdadera bala de vidre ta, ta, tar, tartamuda y coixa.

Per ultim no falten los graciosos de Campana que sent uns ruchs de bast, pera fer riure fan mofa de lo mes sant y sagrat, insultant als capellans, tractant y fent befa dels qui tenim á molta honra ser llanuts, troban sempre á punt quientos del vert més pujat, no respectant la edat dels vells, la innocència de les criatures, ni 'l pudor de las noyas. En una paraula, aquests en lloch de parlar, braman; y son lo que jo 'n dich graciosos de quatre potas.

MUSTAFÁ XIULETS DE FUSTA BLANCA

UN CONSELL A ROCA Y RUCH

No puch mes ocultar que m' amohina La befa que t' ha fet la *Barretina* Lo dia prop passat dels Ignocents, Y encara que tardiu caldrá que t' diga Alló que sempre l' amistat obliga Pera sortir del pas en certs moments.

Si m' vols creurer á mi, fes com fins ara, Allunya ta vergonya de la cara Y embruta paperot tras paperot, Y tan si es en serio com en broma, Surgeix calumnias ab la teva ploma Que be s' pot dir *punya* del sacerdot.

Y acusa de farsants y tarambanas Als quins constan que tens quatre germanas Que pregan pera tu, dins de un convent, En tant que tu difamas rel-ligiosas Y escampas y publicas eixas cosas Que revelan en tu, tant de talent.

No en va fa ja cinch llustres que trevallas Pera *il-lustrar* al poble... y *acanallas* A molts que de la infamia no han eixit Y si sempre 'ls hi donas la mateixa Insustancial llisó, per 'xó no s' queixa Lo públich que t' escolta y t' ha enriquit.

¡Estás, per cert, de sort! Son tan borregos Los llegidors que tens, burros y cegos Que del seu nas no vehuen més enllá Y endrapan sens reparo las mentidas Que tu 'ls hi sabs donar ben amandias Ab la salsa de monja ó capellá.

Avant, donchs, Roca y Ruch, muy te detures Per una *Barretina*; y no t' apures Si un dia t' trahuen los drapets al sol Que es *alta* ta missió y vol molta barra Y si ho deixesses, foras un *panarra*, *Ultramontá*, retrogrado y mussol,

J. PALOMA J.

CANTARS, EPÍGRAMAS

Y COSAS QUE NO SON EPÍGRAMAS NI CANTARS

Cantars bilingües

Se trueca en pesar la calma y el bienestar en sufrir,
si á las nou la meva dona no 'm té l' esmorsá fregit.

Si limpia quieres tener tu muy espaciosa casa,
tancarás todas las portas á l' *Esquella* y la *Tomasá*.

TON DEL NOYA.

Epigramas.

—L' hereu de casa 'n Fideus (mirin si deu ser ben lelo que al ensopegá ab un cego, li diu cremat:—¿Qué no hi veus?

Don Pau Morros, de Cassá qu' es un fabricant de forros, ab Sila Can se casá, y ara la noya 's dirá Donya Sila Can de Morros.

JOSEPH ROSÉS.

Despres de fer d' un pacient un exámen detingut va dirli 'l metje al moment ab un tó molt convençut: —«D' aqueixa, Don Serafi ab poch temps ne sortirá.....» no s' enganyá..... donchs sorti, mes al altre mont va aná.

UN DE CA 'L HICU.

Impossibles

Per un menescal ferrador, ferrar un cavall ab una mica de llart y una payella.

Per un argenter, fer unas arracadas ab la *plata* d' amanir l' ensiam.

Per un sagristá, apagar las *llántias* dels pantalons de un pintor.

Per una noyeta, jugar ab las *nnas* dels ulls.

Per un cafeter, destapar ampollas al los tirabuixons del pentinat de una senyora.

Per un general que vaja á Cuba, Fer presoners als insurrectes ab una *columna vertebral*.

A LA VORA DEL FOCH

Lo vi, deya un, té dos mals; si hi barrejen aygua lo tireu á perdre y si no n' hi barrejen, ell os tirarà á perdre á vosaltres.

Curant cert *oculista* á un bon home á qui li havian clabat un colp de roch al ull, lo pacient li preguntá si 'l perdria.

No tingueu por, jo ja 'l tinch á la má, respon lo Doctor, boy ensenyantli.

LO SECRETARI DE LA MEUCA.

En un Jutjat, prenent declaració: *Jutge*—¿Es dir—segons 'm referix 'l guardia—que vosté ha robat aquest embut de llauna? ¿Es vritat axó?

Acusat—Si senyor, y no me 'n amago. *Jutge*—¿Com s' enten? Anem á veure. ¿Y quí dret ó quina lley l' autorisava á vosté pera cometre semblant acció?

Acusat.—Donchs mol senzillament; la lley que diuen está vigent en molts Tribunals d' aquí Espanya; mes clar la *lley de 'l embut*.

NARCIS ALSINA DE B.

Telegrams

Capsanes, 26, 7 n.—Cada vegada que mort al gun *acampant* dels d' en Roca y Ruch, los seus companys envian las garrofas que dexa, á son dig-ne mestre; qui ab la salsa corresponent, las guisa y dedica en la *Camama* á sos mes ruchs devots.

NET DE CLATELL.

San Vicens de Castellet, 26, 11 m.—Lo dijona gras, sortiren á passeig les noyes del colegi de les *Hermanas de ensenyansa* que tan acreditadas están, y calculin lo susto que s' emportarian al trovar al ruch ab ronsal d' en Calsas qu' en lloch de dalshi 'l bon dia, va comensá á bramar d' un modo tan rodó que 's varen creure que estava empeltat de ruch.

PEP RODÓ GUATLLA SEGURA.

Vallirana, 26, 9 m.—Tenim aquí un beneyt, un tarambana—que escriu bestialitats á *La Campana*.—Y 'n Calsas de sos escrits enamorat—un obit nou de trinca, l' hi ha enviat.

DONDE LASDAN LASTOMAN.

Iborra, 26, 4 t.—Los qui en aquest poble han fet Carnestoltas—son quatre infelissos, ximples, pocassoltas.—Y si ara 'm permeten dilshi la vritat—son d' aquests que diuen *jo so un esquilat*.—En cambi 'ls que llana portém ab honor—pensant en la guerra, lo plany y dolor—que á tans germans nostres ne porta al fossar—hem dit, fora bromas; es temps de resar.

TOERNA PILOTAS.

TRENCA-CARBASSAS

Xarada

Prima quarta nom de dona
y *tersa quarta* tombé
de *dos quarta* n' hi ha una á casa,
TOTAL, nom de ma mullér.

AYGUA FRESCA.

Targeta

PERE CUPÍ
PINTOR

Formar ab aquestas lletras lo nom d' una ciutat molt coneguda é important, qu' es troba en la Isla de Cuba.

NARCIS A. DE BALLESTER.

Geroglífich numérich

1 2 3 4 5 6	—	Lloch que tothom té.
3 4 5 1 2	—	Part del cos.
3 5 4 6	—	Lo soldat en guerra ho fá.
1 5 3	—	Part del cos.
1 5	—	Arbre.
1	—	Consonant.

ESCARBAT PUM PUM.

Soluciones als trenca-closcas del número p ssat:

A la *endevinalla*: Lo vi.
A la *targeta*: Sampedor.
A la *conversa*: Macari.

CORRESPONDENCIA

A. Sallescas, Lo noy axerit, Un Olotí, Cabré de Fumanya, Tu ray, Pep del Olí, Magarrufa y Cacaas y xufias, de tots vostés anirá quelcom.

Vigoti d' Esparti; no hi ha pron trama, es massa realista y mes sembla un fet criminal dels de cada dia que un article literari; no 's desanimi perquè 'l seu estil va bé.—B. A.; pot entendre's ab en Riera y 'l qui envia mirarem d' arreglarlo.—Un manobre; afegintli un xich de sorra 'l morté anirá molt bé.—J. A. B. Deu li pagui y será servit.—Un de la fábrica del fil; jsi que li ha costat de conexe que som mes bons demócratas nosaltres qu' ells! Ja comprent vosté 'ls sacrificis que fem, pels qu' ells esplotan; y si senyó sí, deslligat completament.—Gat vell, Pau del Palau, Antonet del corral, Teneb Terep, y Net dels almogavers, ¡Vaya una colla! ja son ne al cove, sino al corral.—A. S. rebrá 'ls cinquanta que demana y dignins si té en son poder la oleografia que varem enviarli.